

Frances Hodgson Burnettová

Malý lord

Fauntleroy

VOBRÁŽKA 7.

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Frances Hodgson Burnettová

Malý lord
Fauntleroy

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Frances Hodgson Burnettová
Translation © by Silvia Panáková and Iva Vranská Rojková
Illustrations © Alexandr Vladimír Hrstka and Jozef Vodrážka
Scribner's, New York City, 1886
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk, www.vsss.sk

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Frances Hodgson Burnettová: Malý lord Fauntleroy
Z anglického originálu (Scribner's, New York City, 1886)
Preložili Silvia Panáková a Iva Vranská Rojková, 2012
Ilustroval Alexandr Vladimír Hrstka
Zodpovedná redaktorka Iva Vranská Rojková
Obálku s použitím ilustrácie Jozefa Vodrážku spracovala Anna Chovanová
Sadzba a zalomenie Anna Chovanová
Tlač PM Turany
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-624-3

Prvá kapitola

Veľké prekvapenie

Cedrik o tom vôbec nevedel. Nikdy mu nič nespomenuli. Mamička len povedala, že ocko pochádza z Anglicka. No keď bol ešte celkom maličký, ocko zomrel. Takmer si naňho nepamätal. Spomínal si len, že bol vysokánsky, na jeho modré oči a dlhé fúzy a na skvelý pocit, čo prežíval, keď ho otec nosil na pleciach po izbe. Po ockovej smrti Cedrik prišiel na to, že najlepšie urobí, ak sa o ňom s mamičkou vôbec nebude rozprávať.

Keď otec ochorel, Cedrika poslali preč, a keď sa vrátil, bolo po všetkom. Mamička, ktorú tiež veľmi zmohla choroba, len sedávala v kresle pri okne. Pobledla a vychudla a z peknej tváre jej zmizli všetky jamôčky. Oči sa jej zväčšili a zosmutneli a obliekala sa do čierneho.

„Najdrahšia,“ oslovil ju Cedrik (tak ju vždy volal ocko, a tak sa jej naučil vravieť aj synček), „Najdrahšia, je už ockovi lepšie?“

Cítil, ako sa jej trasú ruky, preto otočil kučeravú hlávku a pozrel jej do tváre. Zbadal v nej čosi, z čoho pocítil, že má slzy na krajíčku.

„Najdrahšia,“ zopakoval, „je mu dobre?“

Vtom mu detské milujúce srdiečko našepkalo, že by mal mamičku radšej tuho objať okolo hrdla, bozkávať ju a bozkávať a priložiť svoje mäkké líčka na jej, a aj to urobil. Oprela si tvár o Cedrikovo plece, horko nariekala a tak ho stískala, akoby ho už nikdy nemala pustiť.

„Áno, už mu je dobre,“ vzlykala, „je mu celkom, celkom dobre, ale nám... nám už nik nezostal, máme len jeden druhého. Vôbec nikoho iného.“

Aj taký maličký, aký bol, pochopil, že jeho veľký, urastený, mladý ocko sa už viac nevráti. Pochopil, že je mŕtvý, ako to už počul o iných ľuďoch, hoci presne nevedel, čo za podivná vec priniesla všetok ten zármutok. Keďže však mamička vždy plakala, keď hovoril o ockovi, tak sa v duchu rozhodol, že bude lepšie nehovoriť o ňom veľmi často. Zistil tiež, že urobí lepšie, ak ju nenechá len nehybne a nemo sedieť a hľadiť do ohňa alebo z okna. S mamičkou poznali len veľmi málo ľudí a dalo by sa povedať, že žili veľmi osamelým životom, hoci Cedrik nevedel, že je osamelý, kým nevyrástol a kým sa nedopočul, prečo ich nik nenavštevoval. Povedali mu, že jeho mama je sirota a keď sa s ňou ocko oženil, žila na svete celkom samučičká. Bola veľmi krásna a bývala u istej staršej bohatej dámy ako jej spoločníčka. Tá k nej však nebola milá a keď ju jedného dňa videl so slzami v očiach vybehnúť po schodoch kapitán Cedrik Errol, ktorý bol práve v dome hosťom, vyzerala tak sladko, nevinne a užialene, že kapitánovi neschádzala z mysle. Potom sa udialo mnoho nezvyčajných vecí, lepšie sa spoznali a tak vrúcne sa milovali, že sa vzali, i keď ich manželstvo vzbudilo nepriazeň viacerých ľudí. Najviac zo všetkých sa však hneval kapitánov otec, ktorý žil v Anglicku. Bol to veľmi bohatý a významný starý šľachtic s veľmi zlou povahou a strašne neznášal Ameriku a Američanov. Mal dvoch synov starších od kapitána Cedrika a zákon hovoril, že rodinný titul a obrovský, prepychový majetok má zdediť najstarší zo synov. Ak by najstarší syn zomrel, nasledoval by ďalší, takže hoci kapitán Cedrik patrila do takej skvelej rodiny, ostávala mizivá šanca, že by raz veľmi zbohatol.

Stalo sa však, že príroda udelila najmladšiemu synovi dary, ktoré neuštedrila jeho starším bratom. Mal krásnu tvár, skvelo urastenú a mocnú postavu, žiarivý úsmev a sladký, veselý hlas. Prejavoval odvahu a šľachetnosť a v hrudi mu bilo najlaskavejšie srdce na svete. Vyžaroval kúzlo, pre ktoré ho každý miloval. Jeho starší bratia boli z úplne iného cesta. Ani jeden nebol pekný, ani veľmi láskavý, či bystrý. V etonskej škole ich neobľubovali. Na univerzite sa nestarali o učenie,

ale márnili čas i peniaze a mali len málo skutočných priateľov. Starému grófovi, ich otcovi, neustále prinášali sklamanie a poníženie. Grófov dedič nebol hodný vznešeného mena a vyzeralo to, že skončí ako sebecký, márnotravný, bezvýznamný muž bez mužných a ušľachtilých kvalít. Veľmi trpké, myslel si starý gróf, že len tretí syn, ktorý získa mizivý podiel z majetku, má všetky dary, všetok šarm, silu a krásu. Niekedy toho krásneho mladíka až nenávidel, že získal tie dobré vlastnosti, ktoré patrili k vznešenému titulu a veľkolepému majetku. V hĺbinách svojej pýchy a starého zanovitého srdca, sa však nedokázal príliš zaujímať o najmladšieho syna. V jednom zo záchvatov urážlivosti ho vyslal na cestu do Ameriky. Pomyslel si, že ho nachvíľu pošle preč, aby sa nemusel stále zlosťiť, keď ho neustále mimovoľne porovnáva s bratmi, ktorí mu v tom čase svojimi divokými spôsobmi spôsobovali množstvo problémov.

No asi po šiestich mesiacoch sa začal cítiť osamelo a v kútiku srdca túžil znova uzrieť syna. A tak napísal kapitánovi Cedrikovi a prikázal mu vrátiť sa domov. List, ktorý mu napísal, sa cestou minul s listom, ktorý práve poslal kapitán otcovi, aby mu povedal o svojej láske ku krásnej americkej dievčine a o zamýšľanom manželstve. Keď gróf dostal synov list, zúrilo. Hoci sa zvykol strašne rozčúliť, ešte nikdy v živote tak nepopustil uzdu zlosti, ako keď čítal kapitánov list. Komorník, ktorý sa nachádzal v miestnosti, keď prišiel list, si myslel, že jeho lordstvo trafi šľak, taký bol rozčúlený. Hodinu zúrilo ako tiger, potom si sadol a napísal synovi. Zakázal mu ešte niekedy v živote sa priblížiť k svojmu rodnému domu a písať otcovi alebo bratom. Oznámil mu, že si môže žiť, ako sa mu zapáči, aj zomrieť, kde sa mu zapáči, že ho navždy vyškrtol zo svojej rodiny a že nemá nikdy očakávať pomoc od svojho otca, kým len bude žiť.

Kapitán sa veľmi zarmútil, keď čítal tento list. Zbožňoval Anglicko a vrúcne miloval prekrásny domov, kde sa narodil. Dokonca miloval aj svojho chorobne zlostného zostarnutého otca a mal pochopenie pre jeho sklamanie. Vedel však, že v budúcnosti od neho

nemôže očakávať žiadnu láskavosť. Spočiatku ani nevedel, čo robiť. Nebol vychovaný, aby pracoval a nemal ani podnikateľské skúsenosti. Nechýbala mu však ani odvaha, ani rozhodnosť. A tak predal svoju funkciu v anglickej armáde a po istých problémoch si našiel miesto v New Yorku a oženil sa. Bola to obrovská zmena oproti jeho starému životu v Anglicku. No bol mladý a šťastný a dúfal, že tvrdá práca mu v budúcnosti prinesie úžasné veci. Mal malý dom v tichej uličke a tam sa mu narodil chlapec. Všetko bolo prosto také veselé a radostné, že nikdy ani na moment neofutoval, že sa oženil so spoločníčkou starej bohatej dámy len pre jej pôvab. Lúbil ju a ona ľúbila jeho. Skutočne bola veľmi pôvabná a chlapec sa ponášal i na ňu, i na svojho otca. Hoci sa narodil v tichom, prostom domčeku, zdalo sa, že nikdy neexistovalo šťastnejšie dieťaťko. V prvom rade bol chlapec vždy dobrý, a tak nikdy nerobil nikom starosti. Po druhé, mal takú láskavú povahu a očarujúce správanie, že bol pre každého potešením. A po tretie, bol krásny ako obrázok. Namiesto holohlavého bábäťka, vhuhol do života s množstvom hustých jemných, zlatistých vlások, ktoré sa mu na koncoch krútili a do pol roka mu narástli do kučeravých pramienkov. Z milučkej tváričky, spod dlhých mihalníc hľadel veľkými hnedými očami. Mal taký silný chrbátik a úžasne pevné nôžky, že sa v deviatich mesiacoch zrazu naučil chodiť. Na bábätko sa správal tak príkladne, že bolo rozkošné sa s ním zoznámiť. Zdalo sa mu, že každý je jeho priateľom, a keď ho niekto oslovil v kočiku na ulici, obdaroval neznámeho pôvabným, vážnym pohľadom hnedých očí a vzápätí milým, priateľským úsmevom. Napokon v tichej ulici, kde žil, nebolo suseda, ktorého by netešilo vídať sa s chlapcom a prihovárať sa mu. Dokonca jeho čaru podľahol aj obchodník z potravín na rohu, ktorého považovali za najmrzutejšieho živého tvora. Chlapec každým mesiacom rástol do krásy a vedel čoraz viac zaujať.

Keď vyrástol natoľko, aby mohol v bielych šatôčkach a klobúku na kučeravých zlatých vlásokoch chodiť s pestúňkou na prechádzky

a ťahať za sebou vozíček, bol taký rozkošný, že upútal každého. Pestúnka po návrate domov rozprávala chlapcovej mame príbeh o dámach, ktoré zastavovali koče, aby sa pokochali pohľadom na dieťa a prihovorili sa mu. Žiarili nadšením, keď im odpovedal milým, prívetivým štýlom, akoby ich už dávno poznal. Najočarujúcejším na ňom bol práve tento zvláštny prívetivý a nebojácny spôsob robiť si z ľudí priateľov. Zrejme to vyplývalo z jeho dôverčivej povahy a láskavého srdiečka, ktoré pre každého nachádzalo pochopenie a túžilo, aby sa aj ostatní cítili dobre. Vďaka tomu sa Cedrik veľmi rýchlo vžíval do pocitov ľudí okolo seba. Možno sa to v ňom rozvinulo aj preto, lebo trávil tak veľa času s otcom a mamou, ktorí sa vždy milovali, boli k sebe ohľaduplní, nežní a príkladne sa chovali. Doma nikdy nepočul nevlúdne či neúctivé slovo. Vždy ho milovali, láskali a nežne s ním zaobchádzali, preto sa jeho detská duša naplnila dobrotou a nevinnou vrúcnosťou. Vždy počul, ako mamičku otec oslovuje len peknými, láskyplnými menami, a preto ich tiež používal, keď sa s ňou zhováral. Vždy videl, ako na ňu ocko dohliada a skvelo sa o ňu stará, a tak sa o ňu naučil starať aj on.

Takže keď vedel, že sa ocko už nikdy nevráti, a videl, ako veľmi mamička smúti, pomaly mu do láskavého srdiečka prenikala myšlienka, že musí urobiť všetko pre to, aby bola šťastná. Bol len malé dieťaťko, no tá myšlienka mu zišla na um, kedykoľvek jej vyliezol na kolená, pobožkal ju a oprel si kučeravú hlávku o jej krk. Keď jej prinášal ukázať hračky a obrázkové knižky. Keď sa tíško skrútil po jej boku, ak oddychovala na pohovke. Bol primladý na to, aby vedel, čo iné robiť, tak robil, čo mohol, a bol pre ňu väčšou útechou, než si vedel predstaviť.

„Och, Marina,“ počul ju raz vravieť staršej slúžke, „som presvedčená, že sa mi svojim detským štýlom snaží pomôcť. Viem, že áno. Niekedy na mňa hľadí takým milujúcim, zvedavým pohľadom, ako by ma ľutoval. A potom príde, aby ma pohladil, alebo mi niečo ukázal.“

Ako rástol, mal veľmi veľa svojských spôsobov, ako skvelo pobaviť a zaujať ľudí. Bol pre mamu takým spoločníkom, že sa takmer nestarala o nikoho iného. Zvykli sa spolu prechádzať, rozprávať sa a hrať. Ešte ako celkom malý sa naučil čítať. A potom zvykol po večeroch ležať na koberčeku pri kozube a nahlas čítať niekedy poviedky, niekedy hrubé knihy, aké čítajú starší ľudia, a niekedy dokonca noviny. Vtedy často Marina v kuchyni počula, ako sa pani Errolová radostne smeje na kuriozitách, ktoré hovoril.

„A čujte,“ vykladala Marina predavačovi, „každý sa rehuňa, keď tým svojím úctivým spôsobom, vypráva tie jeho staromódne reči! Či mi nedojde do kuchyne v noci ako volili nového prezidenta, nestane si pred pec a peknučký jako obráztek s ručenkami vo váčkoch sa s nevinným ksichtíkom netvári vážne jako sudca? A vypráva mi: ‚Marina, veľmi ma zaujímajú voľby,‘ vyprával. ‚Som republikán a Najdrahšia tiež. Ty si tiež republikán, Marina?‘ Ja na to, reku, ‚Prepáčte, som demokratka!‘ A on sa na mňa kukol pohladom, jaký vám preniká až do srca a vyhreší ma: ‚Marina, krajina pojde do záhuby.‘ A odvtedy neušiel deň, čo by ma neokúšal presvečiť, aby som zamenila politický názor.“

Marina ho veľmi milovala a bola naňho aj veľmi hrdá. Pracovala pre rodinu, odkedy sa narodil, a po smrti Cedrikovho otca robila kuchárku, slúžku, pestúнку a všetko ostatné. Pýšila sa tým, ako mu zmocnelo malé telíčko, aké má pekné správanie a nadovšetko obdivovala jeho svetlé kučeravé vlásy, ktoré sa mu vlnili po čelíčku a v rozkošných kučierkach mu padali na plecيا. Neváhala pracovať od skorého ráno do neskorého večera, aby pomohla jeho mamičke so všetkými drobnosťami a udržiavala ich v poriadku.

„Či to neni hotový aristokrat?“ hovorievala. „Prisámvačku, rada bych videla iné decko z piatej evenjú, čo by vyzeralo jak on, a bolo také peknučké jak on. Každý mužský, ženská aj decko sa pozerajú za jeho zamatovou čiernou sukienkou, ušitou zo starých šiat milostivej pani, a za jeho hlavičkou s létajúcimi, svetlými lokničkami. Vyzerá jak mladý lord.“

Cedrik nevedel, že vyzerá ako mladý lord, nevedel ani čo je to lord. Jeho najlepším priateľom bol predavač z potravín na rohu, mrzutý predavač, ktorý však pri ňom prestával byť mrzutý. Volal sa pán Hobbs a Cedrik ho veľmi obdivoval a rešpektoval. Považoval ho za veľmi bohatého a mocného človeka, veď mal vo svojom obchode tak veľa vecí – slivky, figy, pomaranče aj keksíky a mal koňa a voz. Cedrik mal rád aj mliekara, aj pekára, aj tetušku, čo predávala jabĺčka, ale najradšej mal pána Hobbsa. Boli si takí blízki, že ho navštevoval každý deň, a často uňho sedával poriadne dlho, keď diskutovali o horúcich témach. Bolo až prekvapujúce, o koľkých veciach sa dokázali rozprávať, napríklad, o Štvrtom júli. Ak sa začali rozprávať o Štvrtom júli, vskutku sa zdalo, že nikdy neprestanú. Pán Hobbs mal veľmi zlú mienku o Britoch a rozprával celý príbeh o revolúcii s úžasnými vlasteneckými príbehmi o podlosti nepriateľa a o statočnosti hrdinov revolúcie. Dokonca často prednášal časť z deklarácie nezávislosti.

Cedrika to tak vzrušovalo, že mu očka žiarili, líčka mu sčerveneli a všetky kučierky sa mu rozstrapatili a zmotali do žltého chuchvalca. Keď prišiel domov, nevedel sa dočkať večere, tak dychtil všetko porozprávať mamičke. Mimochodom, bol to práve pán Hobbs, kto uňho vzbudil záujem o politiku. Pán Hobbs rád čítal noviny a tak sa Cedrik dozvedel o mnohých udalostiach, ktoré sa udiali vo Washingtone. Pán Hobbs mu aj hovorieval, či si prezident plní povinnosti alebo nie. A raz, keď boli voľby, všetko považoval za strašne dôležité, lebo podľa pána Hobbsa a Cedrika možno hrozilo zničenie krajiny.

Pán Hobbs ho zobral na veľkolepý fakľový sprievod a mnohí z mužov, nesúcich fakle, si neskôr spomenulo na zavalitého muža, ako stál pri pouličnej lampe a na pleciach niesol rozkošného chlapčeka, ktorý výskal a mával čiapkou.

Krátko po tých voľbách, keď šlo Cedrikovi na ôsmy rok, stala sa veľmi neobyčajná vec, ktorá mu podivuhodne zmenila život. Veľmi

zvlášťne je, že v deň, keď sa udiala, sa práve zhováral s pánom Hobbsom o Anglicku a o kráľovnej. Pán Hobbs mu povedal veľmi závažné veci o aristokracii, pričom ho obzvlášť pohoršovali grófi a markízi. Stalo sa to v horúce ráno, keď si Cedrik po hre na vojakov s kamarátmi šiel oddýchnuť do obchodu a našiel pána Hobbsa zhnusene hľadieť na výstrižok z londýnskeho časopisu s obrázkom akéhosi súdneho procesu.

„Ach“ povzdychol si, „takto teda teraz postupujú! No jedného dňa bude po nich, po šetkých tých vysokopostavených, osvietených a do neba vyvyšovaných grófoch a markízoch a šetkých! Už sa to blíži, môžu sa tešiť!“

Cedrik sa ako zvyčajne posadil na vysokú stoličku, zložil si klobúk, strčil si ruky do vreciek na znak ohľaduplného komplimentu pánu Hobbsovi.

„Poznali ste mnoho markízov, pán Hobbs?“ spytoval sa Cedrik. „Alebo azda grófov?“

„Žiadneho,“ odvetil rozhorčene pán Hobbs, „tak si myslím. Len bych tu dajakého prichytil! Ten by videl! Nijaký chamtivý tyran mi nebude vysedávať na mojich debničkách so suchármi!“

A bol taký hrdý na svoj postoj, že sa pyšne porozhliadal a poutieral si čelo.

„Možno by neboli grófmi, keby dokázali robiť niečo lepšie,“ hájil ich Cedrik, podvedome súcitiac s ich nešťastným osudom.

„Vraj nedokážu!“ opovržlivo prízvukoval pán Hobbs. „Veď oni sa tým pýšia! Je to v nich. Je to šetko mizerná banda.“

Uprostred ich rozhovoru sa zjavila Marina.

Cedrik si myslel, že zrejme prišla kúpiť cukor, ale neprišla. Vyzerala dosť bledo a akoby ju čosi rozrušilo.

„Id' domov, zlatenko,“ povedala, „milosťpani ťa už vyčkáva.“

Cedrik skĺzol zo stoličky.

„Chce, aby som s ňou išiel von, Marina?“ spýtal sa. „Pekné ráno, pán Hobbs. Uvidíme sa neskôr.“

„Tak teda toto je malý lord Fauntleroy.“

Prekvapovalo ho, ako naňho Marina uprene hľadí v nemom úžase, a čudoval sa, prečo stále krúti hlavou.

„Čo sa stalo, Marina?“ zaujímal sa. „Je to tou horúčavou?“

„Nie,“ odpovedala Marina, „ale dejú sa nám čudné veci.“

„Najdrahšia dostala úpal?“ vypytoval sa úzkostlivo.

No v tom to nebolo. Keď prišli k domu, stál pred dverami koč a niekto sa v malom salóne rozprával s mamičkou. Marina ho súrila hore schodmi a pomáhala mu obliecť si najlepší letný oblek z béžového flanelu, opásť si okolo pásu červenú šerpu a učesala mu kučeravé vlasy.

„Hentí lordi?“ počul ju vraviť. „Celá tá ich nabubralosť, všetky tie ich zisky! Och! Skoncovať s nimi! Lordi sú hotové nešťastie.“

Naozaj to bolo veľmi záhadné, ale bol si istý, že mu mamička povie, čo všetok ten rozruch znamená, a tak dovolil Marine trúchliť tu bez toho, aby ju zasypal otázkami. Keď sa obliekol, zbehol po schodoch a vošiel do salónu. V kresle sedel vysoký, chudý starý džentlmen s ostrými črtami tváre. Matka stála pri ňom celá bledá a videl, že mala v očiach slzy.

„Och! Cedrik!“ vykrikla, bežala za svojím chlapčekom, chytila ho do náručia a vystrašene a ustarostene ho bozkávala. „Och! Cedrik, miláčik!“

Vysoký starý džentlmen vstal z kresla a ostrým zrakom si premeral Cedrika. Ako sa tak naňho díval, kostnatou rukou si pohládzal riedku bradu.

Vôbec nevyzeral nespokojne.

„Tak teda,“ povedal napokon pomaly, „toto je malý lord Fauntleroy.“

Druhá kapitola

Cedrikovi priatelia

Nasledujúci týždeň by ste nenašli vyčudovanejšieho chlapčeka ako Cedrika. Ešte nikdy nezažil taký podivný a neskutočný týždeň. V prvom rade bol veľmi zvláštny ten príbeh, ktorý mu mamička porozprávala. Musel si ho vypočuť dva či trikrát, kým ho pochopil. Nevedel si predstaviť, čo by na to povedal pán Hobbs. Začalo to grófmi. Jeho starý otec, ktorého nikdy nevidel, bol gróf a jeho najstarší strýko, by sa po čase tiež stal grófom, keby sa nezabil pri páde z koňa. A po strýkovej smrti, by sa jeho druhý strýko stal grófom, ak by náhle nezomrel v Ríme na horúčku. Po týchto udalostiach by sa stal grófom jeho vlastný ocko, ak by žil. Pretože však všetci zomreli a zostal len Cedrik, zdalo sa, že po smrti starého otca sa má stať grófom on. A nateraz je lordom Fauntleroyom.

Poriadne zbledol, keď mu to povedali prvýkrát.

„Och! Najdrahšia!“ zhrozil sa. „Radšej by som nemal byť grófom. Nik z chlapcov nie je grófom. Môžem ním byť?“

No zdalo sa to nezvratné. A keď v ten večer sedeli s mamou pri otvorenom okne a hľadeli na ošumelú ulicu, dlho sa o tom spolu rozprávali. Cedrik sedel na podnožke vo svojej obľúbenej polohe so skrčeným kolenom. Zmätená tvárička mu od usilovného rozmýšľania trochu sčervenela. Starý otec poňho poslal, aby prišiel do Anglicka, a mamička si myslela, že musí ísť.

„Pretože,“ vysvetľovala, hľadiac ustarostenými očami z okna, „pretože viem, že tvoj ocko by si to tak prial, Cedrik. Veľmi miloval

svoj domov. A treba vziať do úvahy veľa vecí, ktorým malý chlapec nemôže celkom porozumieť. Bola by som sebecká mama, ak by som ťa tam neposlala. Až budeš mužom, budeš vedieť prečo.“

Cedrik smutne pokrútil hlavou.

„Bude mi veľmi ľúto opustiť pána Hobbsa,“ povedal. „Bojím sa, že mu budem chýbať a on mne tiež. Všetci mi budú chýbať.“

Keď na nasledujúci deň prišiel pán Havisham, rodinný právnik grófa Dorincourta, ktorý mal privieŕ lorda Fauntleroya do Anglicka, Cedrik sa dozvedel veľa vecí. No akosi ho nepotešilo, keď počul, že až vyrastie, bude veľmi bohatý muž, že bude vlastniť zámky tu a zámky tam, veľké parky, hlboké bane, rozsiahle majetky a množstvo nájomcov. Trápil sa pre svojho priateľa, pána Hobbsa, a hneď po raňajkách išiel za ním do obchodu veľmi ustarostený.

Našiel ho čítať raňajšie noviny a pristúpil k nemu vážnym krokom. Skutočne cítil, že to bude pre pána Hobbsa veľký šok, keď sa dozvie, čo sa mu prihodilo, a po ceste do obchodu rozmýšľal, ako najlepšie mu novinku oznámiť.

„Vitaj!“ zvolal pán Hobbs. „Bré ráno!“

„Dobré ráno,“ odvetil Cedrik.

Nevyšťveral sa na vysokú stoličku ako obyčajne, ale sadol si dole na debničku suchárov, zovrel rukami kolená a chvíľočku bol tak tichučko, že nakoniec pán Hobbs spýtavo pozrel ponad noviny.

„Vitaj!“ zopakoval pozdrav.

Cedrik sa snažil sústrediť všetky myšlienky.

„Pán Hobbs,“ začal, „spomínate si, o čom sme sa rozprávali včera ráno?“

„No hej,“ odpovedal pán Hobbs, „tuším o Anglicku.“

„Áno,“ povedal Cedrik, „ale práve vtedy, keď po mňa prišla Marina, spomínate si?“

Pán Hobbs sa poškriabal na zátylku.

„Spomínali sme kráľovnú Viktóriu a aristokraciu.“

„Áno,“ pokračoval Cedrik trochu váhavo, „a grófov, spomínate si?“